

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 2. maj 2013
Kontor: Procesretskontoret
Sagsbeh: Christina Thode Hansen
Sagsnr.: 2013-0037-0042
Dok.: 765319

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om Bruxelles I-forordningen om retternes kompetence m.v. (L 202), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 23. april 2013. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jan E. Jørgensen (V).

Morten Bødskov

/

Nanna Skau Fischer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af lov om Bruxelles I- forordningen om retternes kompetence (L 202):

”Vil ministeren i skemaform redegøre for præcis, hvori forskellene mellem den tidligere Bruxelles I-forordning og den omarbejdede forordning består?”

Svar:

1. Der kan indledningsvis henvises til den omarbejdede Bruxelles I-forordning (medtaget som bilag 1 til lovforslaget), der som bilag III indeholder en sammenligningstabel over bestemmelserne i den gældende Bruxelles I-forordning (forordning (EF) nr. 44/2001) og bestemmelserne i den omarbejdede forordning.

Formålet med tabellen er at give et overblik over, hvilke bestemmelser der føres videre i den omarbejdede forordning, og hvilke bestemmelser der udgår mv. Tabellen kan således være med til at give et samlet overblik over, hvori forskellene mellem den gældende forordning og den omarbejdede forordning består.

Der kan endvidere henvises til pkt. 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, som indeholder en gennemgang af den omarbejdede Bruxelles I-forordnings ændringer i forhold til den gældende forordnings regler.

Det fremgår nærmere heraf, at den omarbejdede Bruxelles I-forordning i store træk indeholder en videreførsel af reglerne i den gældende forordning. Forordningen har imidlertid samtidig til formål at afhjælpe de mangler, som den praktiske anvendelse af forordningen har vist. Forslaget sigter således mod at fjerne de resterende hindringer for retsafgørelses frie bevægelighed inden for EU og forbedre adgangen til domstolene.

2. Den væsentligste ændring i den omarbejdede forordning angår afskaffelse af den såkaldte *eksekvatur-procedure*, så en retsafgørelse truffet af en domstol i en medlemsstat som udgangspunkt uden videre vil kunne fuldbyrdes i en anden medlemsstat.

Ifølge den gældende Bruxelles I-forordning vil eksempelvis en dom om et pengekrav mod en dansk virksomhed, afsagt i Tyskland på grundlag af værnetingsreglerne i forordningen, først kunne fuldbyrdes i Danmark, når

fogedretten formelt har fastslået, at den tyske dom er ”eksigibel”, hvorefter fogedretten kan foretage udlæg mv.

Efter afskaffelsen af eksekvaturproceduren kan fogedretten fremover uden videre fuldbyrde en sådan dom, ved eksempelvis at foretage udlæg for størrelsen af det omhandlede pengekrav.

Der er nogle formaliteter, der fortsat skal være opfyldt (bl.a. krav om en attest vedrørende retsafgørelsens eksigibilitet i domsstaten), men med afskaffelsen af eksekvaturproceduren kan fogedretten fremover springe det formelle led om eksekvatur over.

Samtidig med at eksekvaturproceduren afskaffes, opretholdes og indføres en række *retssikkerhedsmæssige garantier*, der skal sikre, at den sagsøgtes ret til en retfærdig rettergang og sagsøgtes ret til forsvar beskyttes i tilstrækkeligt omfang. Bl.a. kan skyldneren (rekvisitus) som noget nyt i fogedretten – og ikke først i ankeinstansen – anmode om, at fuldbyrdelsen af en retsafgørelse afslås under henvisning til, at fuldbyrdelsen åbenbart vil stride med grundlæggende retsprincipper (artikel 46).

Endvidere indføres der som noget nyt en pligt for fuldbyrdesstaten til at over for skyldneren at forkynde attesten om, at afgørelsen er eksigibel i domsstaten, inden gennemførelsen af den første fuldbyrdelsesforanstaltning (artikel 43). Hvis skyldneren har bopæl i en anden medlemsstat end domsstaten, kan den pågældende desuden for at bestride fuldbyrdelsen af afgørelsen som noget nyt i visse tilfælde anmode om en oversættelse af afgørelsen.

Endvidere indebærer den omarbejdede forordning, at den svage part i visse aftaleforhold – f.eks. forbrugerforhold – skal kunne sagsøge den stærke part i aftaleforholdet ved retten i en medlemsstat, selv om den stærke part har hjemsted uden for EU (artikel 18 og 21). Hermed forbedres *adgangen til domstolene for svage parter*.

Endvidere indføres der med den omarbejdede forordning en fortrinsret for den domstol, der er udvalgt i en *værnetingsaftale*, til at træffe afgørelse om den pågældende domstols kompetence, uanset om sagen først er indbragt for denne ret (artikel 31).

På den måde svækkes incitamentet til af taktiske grund at misbruge sagsanlæg med henblik på at undergrave en gyldig værnetingsaftale.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.